

NAVISSA
ALLEN

VALOT
POIS

INTO DARKNESS

Suomentanut Eeva Tynkkynen

DIVE

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos *Lights Out*

Copyright © Navessa Allen, 2024

Finnish translation rights arranged with Sandra Dijkstra Literary Agency

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Helsinki

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52269-0 (kovakantinen)

ISBN 978-951-1-53242-2 (jättipokkari)

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Sisältövaroitukset

Valot pois on synkkä, stalkkaamiseen keskittyvä romanttinen komedia, jossa käsitellään rankkoja aiheita. Lukijoita kehoitetaan varovaisuuteen, koska tähän kirjaan sisältyy seuraavaa:

- Rohkeita seksikohtauksia ja -keskusteluja (mukaan lukien anaaliseksiä)
- Alkoholin nauttimista
- Mainintoja raiskauksesta (kerrottuina)
- Lasten pahoinpitelyä (muistoissa)
- Lääketieteellistä sisältöä
- Verisiä kohtauksia (sairaalaympäristössä)
- Keskustelua mielenterveydestä
- Mainintoja sarjamurhaajista ja heidän rikoksistaan
- Rajoitettua kuvausta joukkoammuskelusta
- Stalkkausta
- Yksityisyyden loukkauksia
- Kotirauhan rikkomista
- Salakuvaamista
- Hakkerointia
- Varkauksia
- Tahatonta kannibalismia (muistoissa)
- Kuolemaa
- Auto-onnettomuus (muistoissa)
- Väkivaltaisen kuoleman kuvaus (muistoissa)
- Vanhemman kuolema
- Hypoksifiliaa

- Veitsileikkejä
- Aseleikkejä
- Pelkoleikkejä
- Viettileikkejä
- Naamiroleikkejä
- Yhteiseen suostumukseen perustuvaa arveluttavaa sisältöä

Jokaiselle, joka uskaltaa ratsastaa veitsellä.

Ensimmäinen luku

Aly

Uusi tyttö ei pärjännyt kovin hyvin. Kun kävelin sisään huoneeseen, hän istui kippurassa yhdellä taukokuoneen halvoista, epä-mukavista muovituoleista ja tuijotti tyhjyyteen. Hänen työasunsa oli ryppyinen, ja sotkuinen nuttura oli vinossa. Vaaleat hiussuortuvat sojottivat aivan kuin hän olisi repinyt hiuksiaan. Loisteputkien valossa hänen ihonsa näytti vahamaisen kelmeältä ja kalpealta.

Kaksi muuta huoneessa olevaa hoitajaa piti häneen etäisyyttä. He silmäilivät häntä huolestuneen näköisinä aivan kuin olisivat pelänneet hänen pian oksentavan tai pyörtyvän. Tai vielä pahempaa – sanovan itsensä irti, kuten niin moni muu oli tehnyt.

Vain kuolleen ruumiini yli.

Me tarvitsimme häntä. Minä en pystyisi tekemään jatkuvasti viiden-toista tunnin työvuoroja toinen toisensa perään. Siinähan palaisi loppuun.

Vedin syvään henkeä ja harpoin hänen luokseen. Kyykistyin hänen viereensä, mutta sivulle niin, että ehtisin väistää roiskeita, jos hän sattuisi oksentamaan. Hän ei näköjään huomannut minua. Ei hyvä.

”Hei Brinley, niinhän se oli?” minä kysyin, tarkoituksellisen hiljaisella ja rauhallisella äänellä. Käytin samaa äänensävyä puhuessani sairaille lapsille.

Hän räpäytti silmiään ja kääntyi minuun päin. Hänen sinisissä silmissään oli lasittunut ilme eikä hän tarkentanut katsettaan, ikään kuin ei olisi oikein nähnyt minua. Tämä lähenteli jo sokkitilaa. Se oli minulle tuttua, sillä kohtasin saman lähes jokaisessa työvuorossa vähintään yhdellä potilaistani.

Perhana, hän aikoi tasan varmasti sanoa itsensä irti.

Käännyin hieman sivulle päin ja pidin katseeni tiiviisti Brinleyssä. ”Saisinko huovan?”

Laahustavien askelten ääni kertoi minulle, että joku vastasi pyyntööni. Niinpä käänsin katseeni taas eteenpäin ja kiinnitin kaiken huomioni tähän uuteen hoitajaan. Eräs kollegani oli jo juorunnut hänestä minulle ja sanonut, että Brinley oli toiminut sairaanhoitajana kaikkiaan kolme vuotta ja siirtynyt tänne hiljattain pienen maakuntasairaalan ensiavusta. Hän oli nyt ensimmäistä kertaa töissä trauma-hoitoon erikoistuneessa sairaalassa.

Jotkut pärjäisivät vallan hyvin tavallisessa ensiavussa, mutta murtuivat tullessaan tänne. Me toimimme kaupungin keskustassa suurkaupungissa, joka on tunnettu taivaita hipovista rikosluvuista. Jouduimme joka ikisessä työvuorossa kohtaamaan kaikkein pahimmat tapaukset: puukotuksia, raiskauksia, ampumahaavoja, pahoinpiteilyiden uhreja ja karmeissa auto-onnettomuuksissa loukkaantuneita, hädin tuskin henkiin jääneitä potilaita. Aivan kaikkea.

Tämä ilta oli ollut erityisen rankka jopa minulle, mutta koska olin jo nähnyt niin paljon kammottavaa paskaa, en enää vähästä hätkähtänyt. Vasta-alkajalle, kuten Brinleylle, traumasairaalassa työskentely voi aiheuttaa pitkäaikaista vahinkoa, ja hänellä oli ollut kiroton huono onni, sillä tämä oli hänen ensimmäinen itsenäinen työvuoronsa ilman ohjaajaa.

Näkökenttäni laitamille ilmestyi huopa. Tartuin siihen kääntämättä katsettani ja kiedoin sen Brinleyn harteille. Hän tarttui huovan kulmiin ja veti sen tiukemmin ympärilleen kuin robotti, käsivarret nykien.

”Sen miehen rintakehä”, hän sanoi niin hiljaa, että hädin tuskin erotin sanat. ”Koko keskikohta oli... poissa.”

Ahaa, hänelle oli siis osunut haulikolla lähietäisyydeltä ammuttu ampumahaava. Oli suoranainen ihme, että mies oli ollut hengissä sairaalaan tuotaessa, ja tilanne oli äärimmäisen surullinen, koska näissä tapauksissa me emme voineet tehdä juuri mitään. Liian suuri osa sydämestä, keuhkoista ja muista tärkeistä elimistä oli riekaleina, jotta vammoista olisi voinut selvitä hengissä. Kuulin, että mies oli kuollut aivan

pian sen jälkeen, kun hänet oli tuotu. Jos Brinley oli hoitanut miestä, hän oli sotkeutunut vereen kauttaaltaan. Ei ihme, että hänellä oli yllään eri työasu kuin aiemmin, ja hänen hiuksensa näyttivät vielä kosteilta, koska hän oli joutunut käymään suihkussa pesemässä veren pois.

”Et sinä olisi voinut tehdä yhtään mitään”, minä sanoin hänelle.

Hän niiskutti ja näytti viimeinkin tarkentavan katseensa minuun. ”Tiedän sen, mutta... *luojan tähden*. En varmaan saa sitä näkyä ikinä pois mielestäni.”

Älä huoli, huomenna näet jotakin yhtä traumaattista, joka tulee sen tilalle, ajattelin jossakin mieleni pimeässä sopukassa, mutta en tietenkään koskaan olisi sanonut mitään sellaista ääneen.

”Onko kukaan maininnut sinulle terapeuteista?” kysyin häneltä.

Hän nyökkäsi. ”Kolmas kerros, eikö niin?”

”Ja jos olet yövuorossa ja sinusta tuntuu, että haluat puhua jonkun kanssa, päivystyspuhelin palvelee kellon ympäri joka päivä.”

Sairaala toki teetti meillä liikaa töitä, mutta se toimi äärimmäisen hyvin sen suhteen, että henkilökunnan mielenterveys asetettiin etusijalle. Me kohtasimme päivittäin yhtä paljon traumaattisia tilanteita kuin sotilaat etulinjassa, ja siksi työuupumusta ja posttraumaattista stressihäiriötä esiintyi huiman paljon.

Minä keskustelin säännöllisesti päivystävän terapeutin kanssa. Se oli yksi harvoista asioista, joka piti minut suhteellisen järjissäni, vaikka terveydenhoitojärjestelmä mureni ympäriltämme ja niin moni lopetti ja vaihtoi alaa, että meillä oli jo vaarallisen vähän henkilökuntaa.

”Minulla ei ole päivystävän puhelimen numeroa”, Brinley sanoi. Yksi ainoa kyynel valui hänen poskeaan pitkin.

Tämä oli hyvä. Kyynelten tullessa minä pystyin toimimaan. Kyyneleet tarkoittivat, että hän jo käsitteli asiaa ja riski sokkiin vaipumisesta oli menossa ohi.

”Mihin lokeroon laitoit tavarasi?” minä kysyin. ”Haen sinun puhelimesi ja lisään sen numeron.”

Kahdenkymmenen minuutin kuluttua hän oli jo jaloillaan ja piteli höyryävää mukillista kamomillateetä molemmin käsin. Minä olin

tallettanut päivystävän terapeutin numeron hänen puhelimeensa, hän ei enää vapissut ja hänen poskilleen oli palannut jo vähän väriä. Huoneessa oli kanssamme enää yksi hoitaja, joka oli tullut kahden aiemman välinpitämättömän hoitajan tilalle. Tämä hoitaja oli Tanya, sutjakka noin 45-vuotias musta nainen, joka oli työskennellyt traumasairaaloissa lähes yhtä kauan kuin Brinley oli ollut olemassa. Tanya oli suosikkityökaverini. Hän osasi toimia paineen alla, osasi kohdata potilaat erinomaisen hyvin ja tiesi enemmän ihmisten kohtelusta ja hoitamisesta hätätilanteissa kuin moni lääkäri, joiden kanssa työskentelimme.

Nyt hän seiso i Brinleyn kanssa ikkunan ääressä, puhui hiljaisella äänellä ja piti toista kättään nuoren naisen olkapäällä. Minä kuuntelin puolella korvalla kerätessäni omia tavaroitani ja Brinleyn tavaroita, sillä luotin siihen, että Tanya tiesi oikeat sanat, joilla maanitella Brinley pois kuilun reunalta.

”Sinä pärjäsit tosi hyvin”, kuulin hänen sanovan. ”Enkä minä tässä latele kauniita sanoja lämpimikseni, jotta sinulle tulisi parempi olo. Olen nähnyt kokeneempienkin hoitajien hyytyvän tällaisina iltoina, mutta sinä pidit pakan kasassa ja teit sen, mitä piti tehdä.” Hän kääntyi minuun päin. ”Aly, etkö olekin samaa mieltä?”

Heitin Brinleyn laukun olalleni ja menin heidän luokseen. ”Tanya puhuu totta”, minä sanoin. ”Sinä toimit hienosti, sen perusteella mitä minä näin. Ja on täysin normaalia romahtaa vähän jälkeenpäin. Adrenaliinia kertyy liikaa ja kortisolitasosi olivat varmasti aivan älyttömät. Ei siinä ole mitään hävettävää, että stressi aiheuttaa pienimuotoisen kooman. Minullekin käy niin, edelleen, tosi pahoina iltoina.”

Brinley kalpeni. ”Minä luulin, että tämä ilta oli tosi paha.”

Hupsista. Tuli sanottua vähän liikaa.

”Niin se olikin”, minä sanoin. ”Minä tarkoitin vain, että minun kohdalleni ei tällä kertaa osunut se kaikkein pahin. Se taisi osua sinulle ja Mallorylle.”

Häneltä pääsi vavahtava henkäys. ”Ai jaa. Okei.”

Tanya kääntyi taas häneen päin. ”Nyt Aly vie sinut kotiin. Hänenkin työvuoronsa on loppunut.”

Brinley katsoi meitä kumpaakin vuoron perään. ”Mutta minä tulin autolla.”

Tanya nyökkäsi. ”Niin, mutta meidän mielestämme sinun ei nyt kannattaisi ajaa.”

Brinley näytti ymmärtävän, että se oli viisas ajatus. ”Joo, olet varmaankin oikeassa.”

”Älä huoli”, minä sanoin. ”Tarkistin sinun työvuorosi. Meillä molemmilla on sama vuoro huomenna, joten saat minulta kyydin tänne. Jätitkö autosi henkilökunnan parkkipaikalle?”

Hän nyökkäsi.

”Autosi voi hyvin jäädä sinne. Tarvitseeko sinun hakea sieltä mitään?”

Hän rypisti otsaansa. ”Ei varmaankaan.”

Tanya otti teemukin hänen käsistään. ”Sitten teidän kahden on paras häipyä täältä vielä kun voitte.”

Muodostin huulillani ääneti sanan ”*kiitos*”.

Hän nyökkäsi.

Usein kävi niin, että jos jäi paikalle lorvimaan liian pitkäksi aikaa työvuoron jälkeen, joutui tekemään muutaman lisätunnin oman vuoron lisäksi, koska aina joku tarvitsi ylimääräisen käsiparin tai jonkun potilaan tilan vakauttamiseen tarvittiin enemmän väkeä. Brinley oli nyt siinä kunnossa ettei hänestä olisi ollut siihen, ja minä olin jo tehnyt neljä tuntia ylitöitä. Oli aika lähteä.

Minä ohjasin Brinleyn kohti uloskäyntiä ja me poistuimme takakautta, jotta vältimme törmäämästä kehenkään. Kävellessämme hän oli hiljainen, mutta näytti voivan paljon paremmin kuin silloin, kun näin hänet ensimmäisen kerran. Se oli mielestäni hyvä merkki.

”Asutko yksin vai jonkun kanssa?” kysyin häneltä.

”Poikaystäväni kanssa”, hän vastasi.

”Onko hän nyt kotona?” Minusta ei ollut hyvä jättää häntä yksin, jos poikaystävä ei olisi paikalla.

Hän nyökkäsi. ”Hän on kotona. Lähetin hänelle viestin työvuoroni päätyttyä, ennen kuin istuin alas, ja... no, sinä näit tilanteen.”

”Asiasta puhuminen auttaa”, minä sanoin hänelle. ”En tiedä, onko poikaystäväsi herkkähermoinen, mutta siitä on apua, jos kerrot hänelle mitä jouduit tänä iltana kokemaan. Saisit asian edes osittain pois mielestäsi.”

”En oikein tiedä”, hän sanoi epävarmalla äänellä.

”Ei sinun tarvitse kertoa yksityiskohtia. Vain perusasiat. Ja minä tallensin oman numeroni sinun puhelimeesi samalla kun tallensin päivystävän terapeutin numeron, joten voit aina soittaa myös minulle.”

Hän vilkaisi minua helpottuneen näköisenä. ”Kiitos. En oikein usko, että poikaystäväni ymmärtäisi. Tiedät varmaan, millaista se on.”

Nyökkäsin. Tiesin oikein hyvin. Toisin kuin Brinley, minä olin sinkku... tai ainakin melkein, mutta silloinkin, kun minulla oli kumppani, en puhunut tälle työasioista. En koskaan seurustellut vakavasti – olin tällä hetkellä liian urasuuntautunut – ja minusta tuntui, että huonosta päivästä puhuminen tai sen kertominen, miten pahalta potilaan menettäminen tuntui, säästettiin seurustelukumppanille. Enimmäkseen avauduin tunteistani terapeuteille ja toisille sairaanhoitajille, ja Brinleyn ilmeen perusteella päätin, että hän tulisi tekemään samoin. Suurimmaksi osaksi siviilit, kuten me kutsuimme muita kuin terveydenhoitoalalla tai pelastus- ja ensiaputehtävissä työskenteleviä, eivät ymmärtäneet, mistä on kyse.

Me juttelimme kotimatalla turvallisemmista aiheista, kuten uusimmasta televisiosarjasta, jota kaikki katsoivat, jotta saimme ajatukset pois yön työvuorosta. Siinä vaiheessa, kun Brinley jäi kyydistä kotitalonsa luona, aurinko oli nousemassa kaupungin ylle ja sen säteet heijastuivat kaukana näkyvistä korkeista kerrostaloista värjäten pilvet väreillä, jotka muistuttivat kammottavalla tavalla tuoreiden mustelmien tummaa purppuraa ja valuvan veren punaista.

Voi taivas, miten sairaalla tuulella olen tänä aamuna, minä ajattelin ja siirsin katseeni muualle.

Minulta oli mennyt niin paljon aikaa Brinleyn auttamiseen, etten ollut ehtinyt käsitellä oman paskamaisen yövuoroni tapahtumia. Yhtä kaveria oli puukotettu kolme kertaa, erällä naisella oli ranne mur-

tunut ja nenä verillä sekä mukana syyllisen näköinen aviomies, joka ei antanut vaimonsa sanoa itse mitään. Lisäksi erällä kaksivuotiaalla pojalla oli niin paha RS-viruksen aiheuttama tauti, että hänet jouduttiin siirtämään helikopterilla lastensairaalaan.

Pahin oli ollut koditon mies, jolla oli paleltumia. Ei siksi, että tapaus olisi ollut kovin paha – paleltumat olivat suhteellisen vähäisiä eikä mies menettäisi yhtäkään varvasta – vaan siksi, että kukaan muu työvuorossani olleista hoitajista ei halunnut mennä miehen huoneeseen, koska tämä haisi niin pahalle. Ja kaikki valittivat asiasta käytävällä niin kovaan ääneen, että mies luultavasti kuuli, mitä he sanoivat. Minusta tapaus oli sydäntäsärkevä ja minua myös suututti, joten lähetin muut matkoihinsa ja hoidin miestä itse.

Tämän tyyppiset surulliset tapaukset pyörivät mielessäni epämiellyttävän veristen tapausten sijaan. Juutuini miettimään niitä. Missä kodittoman miehen perhe oli? Etsikö kukaan perheenjäsen häntä? Entä aviomiehen pahoinpitelemä nainen? Pääsisikö tämä pois ennen kuin mies satuttaisi häntä uudelleen?

Ajomatka kotiin meni pelkässä sumussa, kun nämä ajatukset täyttivät pääni, ja ennen kuin huomasinkaan, olin kääntymässä pihatienleni. Kadulla oli niin pimeää, että taloa valaisevat välkkyvät valonauhat näkyivät vielä hyvin. Tammikuun toinen viikko oli jo pitkällä, mutta muutamalla naapurillakin oli vielä joulukoristeet esillä, joten minäkään en ollut pitänyt kiirettä omieni riisumisessa. Iloisesti vilkkuvien valojen näkeminen aamunkoittoa edeltävässä synkkyydessä oli juuri sellaista piristystä, mitä tarvitsin – mikä tahansa kelpasi pitämään pimeyden loitolla.

Sammutin moottorin ja nousin autosta. Taloni ei ollut kummoinen, vain pieni ja kodikas kahden makuuhuoneen puutalo puolittain turvallisessa naapurustossa, mutta se oli kokonaan minun, ja olin pirun ylpeä siitä, miten olin itse kunnostanut sen ja tehnyt siitä oman näköiseni. Ulkolaudoituksen väri oli vanhahtavan sävyinen vaalean sinivihreä, nurkkalautoihin ja ikkunanpuitteisiin olin valinnut lämpimän sävyisen valkoisen, ja pieni etukuisti näytti juhlaivalta ja kutsu-

valta. Siinä oli jouluaiheinen, tervetulleeksi toivottava kyltti ja kimalteleva joulukuusi koristeineen ja hopeanauhoineen.

Sisällä oli yhtä lailla jouluisen iloista. Minulla ei ollut jäljellä ketään tärkeitä sukulaisia, ja taloni somistaminen lattiasta kattoon juhlakautteen sopivilla koristeilla oli tapani kääntää huomio pois siitä masentavasta tosiasiasta, että vietin joulunajan joka vuosi joko yksin tai töissä.

Äänekäs ulvahdus kajahti siinä samassa, kun suljin oven perässäni ja potkaisin kengät pois jalasta.

En siis ollut *täysin* yksin. Fred piti minulle seuraa. Se oli varmaan ollut umpiunessa sängylläni, kun astuin sisään, koska sen rynnäessä kohti minua ulvonta alkoi etäämpää ja sitten äänen korkeus ja voimakkuus nousi aivan kuin maantiellä pillit ulvoen lähestyvällä ambulanssilla.

Jesus, miten kovaääninen se on ollessaan äkäinen, ajattelin itsekseni. Jos meteli jatkuisi, lähimmät naapurit alkaisivat pian ajatella, että tein sille pahaa.

”Jestas sentään, Fred”, sanoin kun pitkäkarvainen mustavalkoinen kissani kiirehti näkyviin nurkan takaa. ”Ei sinulla ole hätää. Tällä kertaa olen vain muutaman tunnin myöhässä.”

Kun kissa ehti luokseni, kaappasin sen syliini ja käänsin sen selälleen, jotta pystyin painamaan kasvoni sen pehmeään vatsakarvaan. Äiti nimitti tätä ”turkkiterapiaksi”. Tullessaan kotiin pitkän työpäivän jälkeen hän suuntasi suoraan ottamaan kissan syliin ja hellitteli sitä niin kauan, että se alkoi kiemurrella ja halusi pois. Hän teki sen ennen kuin edes sanoi hei isälle tai minulle. Hänelle tuli siitä aina parempi olo, joten olin tehnyt Fredille samoin siitä päivästä lähtien, jona se ilmestyi pihaani. Likomärkä pentu valitti ja halusi pois myrskyn kourista. En tiennyt johtuiko se siitä, että se oli niin pieni, kun aloin toteuttaa turkkiterapiaa sen kanssa, mutta se sietä käsittelyä aika hyvin, kehäsi ja leipoi hiuksiansi tassuillaan.

Muiden kuin kissaihmistien mielestä näytin varmaan mielipuoletta, mutta en piitannut tippaakaan. Periaatteessa en luottanut kehenkään, joka ei pitänyt kissoista, joten sellaisia ihmisiä ei missään tapauksessa olisi koskaan paikalla arvostelemassa minua.

Kun olin saanut tarpeekseni, laskin Fredin lattialle ja se kipitti peräsäni kun menin makuuhuoneeseen vaihtamaan vaatteet. Niin pitkän vuoron jälkeen sitä luulisi olevansa väsynyt, mutta minä olin täysin hereillä. Se johtui luultavasti siitä, että olin opetellut nukahtamaan silmänräpäyksessä, ja aina, kun työssä oli rauhallinen hetki, menin jonkin sopivaan paikkaan ottamaan viiden minuutin voimatorkut. Sairaalassa oli ollut omituisen rauhallista keskiyöstä aamuyhteen asti, joten minä olin nukkunut kokonaisen tunnin. Tanya oli kertonut minulle, miten toiselta osastolta ylemmistä kerroksista labratuloksia hakemaan tullut sairaanhoitaja oli todennut, että olipa meillä hiljaista, ja se oli riittänyt pilaamaan hyvän onnemme. Ensiapuosaston hoitajat tiesivät hyvin, ettei sellaista parane sanoa ääneen.

Kävin suihkussa ja puin ylle kaikkein mukavimman pyjamani, kaadoin itselleni ylisuuren lasillisen valkoviiniä ja asetuin Fred kainalossa mukavasti sohvalle. Minun olisi tehnyt mieli avata televisio ja panna vähäksi aikaa aivot narikkaan sen ääressä, mutta koska en ollut katsonut puhelintani kertaakaan koko työvuoron aikana, sosiaalisen median ilmoitukset polttelivat mielessäni.

Ei auttanut muu kuin antaa periksi kiusaukselle. Niinpä avasin suosikkisovellukseni ja aloin selata. Kuten arvata saattaa, ruudulla vilisi videopätkiä söpöistä eläimistä tekemässä söpöjä asioita, ihmisistä tekemässä idioottimaisia tyhmyyksiä ja hankkiutumassa vaikeuksiin, tarinoita ex-kumppaneista ja lihaskimpuista poseeraamassa kuntosalin peilien edessä. Mutta ennen kaikkea syötteessä näkyi herutuskuvia. Tarkkaan ottaen herutuskuvia miehistä, joilla oli kasvoillaan jonkinlainen naamio. Pakkomielteeni tällaista kuvastoa kohtaan oli alkanut alkusyksyllä, kun tämän alalajin videot olivat nousseet pinnalle, kuten kävi joka vuosi minun kaltaisten kiimaisten kirjanystävien ja himokkaiden salaseuraajien ansiosta.

Rapsutin Frediä korvan takaa toisella kädellä ja naputtelin toisella ahkerasti tykkäyspainiketta sellaisten videoiden kohdalla, joissa näkyi miehiä cosplay-asuissa tai futuristisissa sotilasvarusteissa, ja muutamia jopa täydellisissä kauhuelokuva-asusteissa. Suosikkejani olivat

kuitenkin aavemaiset, kasvot kokonaan peittävät naamiot. Jos naamiomiehellä ei ollut paitaa, minä kuolasin. Kun siihen lisättiin vielä veitsi ja vähän tekoverta, aloin seurata tekijää välittömästi.

Ehdottomien suosikkivideoideni tekijän käyttäjänimi oli ”faceless man”. Hänessä oli kaikki, mistä pidin eniten. Naamio oli tehty tilaustyönä, eli samanlaista ei ollut kenelläkään muulla, ja se oli yhtä lailla aistillinen kuin kauhistuttava. Mies oli lihaksikas, valaistus oli hyvä ja musiikkivalinnat poikkeuksellisia, ja lisäksi tällä miehellä oli luontainen ymmärrys siitä, miten katselijat saatiin koukkuun ja kerjäämään lisää. Minulla oli pelkästään hänen videoilleen omistettu suosikkikansio, jonka pariin palasin säännöllisesti katselemaan sisältöä uudestaan kerta toisensa jälkeen aina, kun tarvitsin karmean työvuoron jälkeen muuta ajateltavaa.

Kuten tänään.

Join viinilasini tyhjäksi – hitto, olin menettänyt ajantajun kokonaan kun selasin puhelinta – ja nousin kaatamaan itselleni toisen lasillisen. Fred hyppäsi alas sohvalta ja käpertyi omaan pieneen huopapesäänsä television ääreen. Se oli saanut tarpeekseen hellittelystä. Tarkistin keittiössä sen ruoka- ja vesikupit – molemmat olivat vielä lähes täynnä – ja tyhjensin loput viinipullosta lasiini. Sen juutuani olisin kumonnut kurkkuuni puoli pulloa.

Jep, pian olisin hiprakassa ja toivottavasti myös väsynyt. Seuraava työvuoro alkaisi jo kymmenen tunnin kuluttua ja minun olisi aivan pakko nukkua, jotta saisin kuitattua pois univelkaa, jota oli kertynyt työtahdin kiihdyttyä sairaalassa tavalliseen tapaan ennen joulunajan lomakautta.

Vedin huovan päälleni, istuuduin taas sohvalle ja otin esiin Kasvottoman miehen videot. Olin alkanut kutsua häntä sillä nimellä. Suosikkia oli vaikea valita, mutta jos joku vaatimalla vaatisi valitsemaan yhden, se olisi video, jossa hän retkotti sohvalla ilman paitaa, pää käsinojalla, punaisessa valaistuksessa. Hänestä näkyi vain ylävartalo kylkiluiden alaosasta ylöspäin, iho oli tatuointien kirjoma ja lihakset pullistelivat, kun hänen käsivartensa liikkui rytmikkäästi.

Siitä sai sen vaikutelman, että hän veti käteen, mutta videolla ei näkynyt niin paljoa, että hänen tilinsä olisi suljettu.

Katsellessani sitä en koskaan tiennyt mihin olisin silmäni laittanut. Halusinko katsoa, miten hänen hauksensa jännittyivät ja pullistuivat jokaisen liikkeen myötä? Vai miten hänen rintakehänsä kohoili aivan kuin hän olisi ollut laukeamaisillaan? Vai katsoisinko muualle kuin ruudulle, jotta voisin kuvitella, miten hän pumppasi sykkivää kalua kädellään?

Videon alussa hän tuijotti kattoon. Aivan sen lopussa hän käänsi päätään ja katsoi suoraan kameraan, ja vaikka *tiesin*, ettei naamiolla voi olla ilmettä, minusta tuntui että hänen naamiollaan oli. Ikään kuin ammottavat mustat silmät olisivat tuijottaneet suoraan sieluni syvyysiin ja vinosti virnuileva suu huutanut nimeäni, kun hän laukesi. Video loppui heti sen jälkeen, kun hän oli kääntänyt päätään, ja minusta oli suorastaan noloa, miten monta kertaa pysäytin kuvan juuri ennen kuin se tapahtui, jotta sain tuijottaa noihin silmiin vielä hetkisen pitempään.

Minkähänlaista olisi olla samassa huoneessa hänen kanssaan, kun hän kuvasi videota? Olla se, jota hän ajatteli tyydyttäessään itseään? Tai vielä parempaa, tulla eräänä päivänä kotiin ja löytää hänet tältä samaiselta sohvalta odottamasta minua pimeässä, veren peitossa, valo teräksisestä veitsestä heijastuen?

Ajatus sai minut vavahtamaan himon ja pelon sekaisen tunteen vallassa. Halusin sitä tavalla, joka luultavasti ei ollut ihan terve, mutta nähtyäni niin paljon rumaa ja paskamaista työssäni traumasairaalassa ja myös ennen sitä teinivuosinani, jotka olivat menneet päin helvettä, oli luonnollista, että mieltymykseni olivat alkaneet kallistua rankasti synkälle puolelle.

Jospa Tyler laittaisi naamion kasvoilleen minua varten?

Ai niin, Tyler. Siis kaveri, jonka kanssa olin harrastanut satunnaisesti seksiä jo melkein vuoden päivät.

Olin melkein unohtanut hänet. Se ei johtunut siitä, että hän olisi ollut jotenkin unohdettavissa – hän oli hyvännäköinen ja ihan koh-

tuullinen pano – mutta kun töissä oli kiire, minulla oli taipumus uppoutua hommiin täysillä ja niin oli käynyt viime aikoina usein siksi, että sairaalassa oli paha henkilöstöpula.

Milloin me olimme viimeksi olleet yhdessä? Sen oli täytynyt olla ainakin ennen joulua, mikä tarkoitti, että oli todellakin jo pikapanon aika. Huomenna olisi viikon viimeinen työvuoroni ja sitten minulla olisi kaksi ihanaa vapaapäivää. Mikä olisikaan parempi tapa viettää vapaat kuin sängyssä sellaisen miehen alla, joka tiesi, missä klitoris sijaitsee?

Join viinin loppuun ja oloni koheni roimasti miettiessäni mahdollisuutta saada kokea naamiomies elävässä elämässä. Ennen kuin ehdin miettiä asiaa sen tarkemmin, otin ruutukaappauksen suosikkivideostani ja lähetin sen Tylerille tekstiviestin kera.

Minulla on kaksi päivää vapaata perjantaista alkaen. Huvittaisiko tulla meille silloin illalla ja ottaa mukaan tällainen naamio? Lupaam, että siitä tulee mielenkiintoista.

Hänen vastauksensa tuli vasta kun olin ollut seuraavana päivänä jo muutaman tunnin töissä, koska silloin, kun lähetin viestin, hän oli ollut nukkumassa kuten kuka tahansa normaali ihminen.

Mielialani laski, kun luin hänen viestinsä.

Hitto vie, nainen. Sinäkö olet vielä hengissä? Ajattelin, että ghostasit minut. Tässä on mennyt jo kaksi kuukautta. Unohda tuo naamiojuttu. Se ei ole minua varten, ja sitä paitsi tapailen erästä toista.

Kaksi kuukauttako? Oliko siitä oikeasti jo niin kauan? Selasin viestiketjuamme ylöspäin ja paska, niin se oli. Ehkä oli aika varata aika terapeutille ja kysyä, olisiko hänellä ehdottaa mitään vinkkejä yksityiselämän tasapainottamiseen tämän alan työn kanssa.

Sillä oli selvää, että minä olin epäonnistunut siinä.

Toinen luku

Josh

”Onko kaikki hyvin?” kysyin kämppäkaveriltani. Olimme keskeyttäneet videopelin viisi minuuttia sitten, jotta hän voisi vastata johonkin viestiin, ja minua alkoi pitkästyttää.

Tyler lysähti viereeni sohvalle. ”Joo, jouduin vain panemaan välit poikki sen Alyn kanssa, siis sen satunnaisen säätöni.”

Rypistin otsaani. ”Minä luulin, että olit lopettanut sen jutun jo monta kuukautta sitten.”

Hän pudisti päätään ja haroi tummanvaaleita hiuksiaan. Samalla hän pullisti hauistaan ja kääntyi ihailemaan lihaksiaan.

”*Lopeta tuo*”, pyöri kieleni päällä, mutta pidin suuni kiinni. Paikalla ei ollut ketään, johon Tylerin olisi pitänyt tehdä vaikutus, mutta hän oli ollut turhamainen aina, niin kauan kuin olin tuntenut hänet, ja poseerasi koko ajan eikä edes huomannut tekevänsä niin. Tässä kohtaa se oli kuin hermostunut pakkoliike, joten Alyn juttu taisi vaivata häntä enemmän kuin hän halusi tunnustaa.

”Ajattelin, että hän ghostasi minut. Mutta hänellä oli taas varmaan vain kiirettä töissä”, hän sanoi.

Käännyin televisioon päin ja yritin olla normaalisti. ”Hän on päivystyspolin sairaanhoitaja, eikö niin?”

Tiesin jo vastauksen kysymykseeni, ja tiesin monta muutakin asiaa Alysta, kuten hänen osoitteensa, missä hän oli opiskellut sairaanhoitajaksi, millaisia arvosanoja hän oli saanut ja millaisia työvuoroja hän teki tällä hetkellä. Siis ihan vain tavallisia asioita, joita jokainen tiesi kämppäkaverinsa entisistä panokavereista.

”Joo”, Tyler vastasi. ”Ensin en kuule hänestä mitään pariin kuukau-
teen, ja sitten hän lähettää minulle tällaista paskaa. Katso itse.”

Hän veti puhelimensa taskusta, avasi lukituksen ja heitti sen
minulle. Nappasin luurin kiinni ilmasta ja vilkaisin ruutua. Jähmetyin
saman tien, kun näin kuvan.

Oho. Voi vittu.

Nyt se tapahtui. Vihdoin oli koittanut se päivä, jota olin pelännyt
siitä lähtien, kun aloitin salaisen sosiaalisen median tilini pitämisen
kaksi vuotta sitten. Verkkoelemani oli törmäyskurssilla oikean elä-
mäni kanssa, ja olin paljastumaisillani.

Nyt pidät vaan pään kylmänä, jooko, sanoin itselleni. Tyler kat-
seli minua enkä voinut antaa hänen huomata, miten olin säikähtänyt.
Mutta vittu hei, Alylla oli naamiofetissi ja kaikista mahdollisista ruutu-
kaappauksista, jotka hän olisi voinut lähettää kämppekaverilleni, hän
oli valinnut tämän.

Kakistelin kurkkuaani. ”Et missään vaiheessa sanonut, että hän on
kiinnostunut tällaisista jutuista.” Se oli sinänsä outoa, koska Tylerillä
oli tapana kertoa minulle joka ikinen törkyinen yksityiskohta seksielä-
mästä, vaikka olin pyytänyt häntä pitämään ne omana tietonaan.

Hän tuhahti. ”En minä tiennyt, että näin on, joten on hyvä, että
tapailen Sarahia, sillä minua tuollainen ei kiinnosta. Haluan vain päästä
sisään, laueta ja häipyä saman tien. Ei minua huvita leikkiä mitään.”

Todella valitettavaa hänen seksikumppaneidensa kannalta.

”Ymmärrän”, minä valehtelin, kallistin puhelinta itseäni päin ikään
kuin olisin tutkinut kuvaa ja hupsista vaan, peukaloni painoi ruutua.
”Voi paska. Poistin viestin vahingossa.”

Tyler kohautti olkapäitään. ”Hyvä vaan. En halua nähdä näytölläni
mitään paidatonta jäbää.”

Paidatonta jäbää, ajattelin mielessäni, kun ojensin puhelimen
takaisin. Hän ei siis ollut katsonut kuvaa kovin tarkkaan, koska jos hän
olisi sen tehnyt, hän olisi tunnistanut tatuoinnit. Minun tatuointini.
Tyttö, jonka kanssa hän oli muhinoanut, oli lähettänyt hänelle ruutu-
kaappauksen minun videostani, ja minua olisi naurattanut, ellei olisi

pelottanut, että paljastuisin, ja siksi adrenaliini vyöryi suonissani.

”Oletko valmiina?” hän kysyi nostaen ohjaintaan.

”Totta kai.”

Hän käynnisti pelin ja jatkoimme räiskimistä. Ammuimme kaikkea, mikä liikkui. Yritin keskittyä jaettuun ruutuun edessäni, mutta en pystynyt ajattelemaan mitään muuta kuin äsken näkemääni viestiä. Aly halusi naida jonkun kanssa, jolla olisi naamio päässään.

Olin tavannut hänet vain yhden kerran, mutta hän oli tehnyt vaikutuksen. Se oli tapahtunut varhain eräänä kesäaamuna sen jälkeen, kun hän oli viettänyt yön Tylerin sängyssä, *eikä* siellä ollut nukuttu. Minäkin olin ollut hereillä ja manaillut asuntomme kummallista akustiikkaa, kunnes olin löytänyt vastamelukuulokkeeni ja hukuttanut heidän metelinsä musiikkiin.

Olen aina nukkunut tosi huonosti, joten en odottanut kenenkään muun olevan hereillä, kun lopulta heitin pyyhkeen kehään ja nousin monta tuntia myöhemmin keittämään kahvia. Tylerin huoneen ovea raotettiin heti sen jälkeen, kun kahvikone oli piipannut sen merkiksi, että kahvi oli valmista. Käännyin puolittain ja odotin näkeväni kämppäkaverini, mutta esiin astelikin nainen. Pitkä nainen, mikä oli huono juttu siksi, että tällä oli yllään Tylerin paita ja se peitti häidin tuskin naisen jalkovälin. Siirsin katseeni saman tien alaspäin ja huomasin, miten pitkät jalat naisella oli. Tyler oli tavannut naisen kuntosalilla, ja tämä näyttikin siltä, että kävi nostelemassa painoja säännöllisesti. Reidet olivat paksut ja sääret jäntevät, ja sen perusteella, mitä käsivarsista näkyi, ne olivat yhtä lailla lihaksikkaat.

Kun totesin tuijottavani, kohotin katseeni ja kaduin sitä saman tien. Aly oli kuuma. En ollut odottanutkaan muuta, sillä Tyler seurusteli aina viehättävien ihmisten kanssa. Mutta Aly oli pikemminkin vaikuttava kuin kaunis. Leuka oli terävä ja täyteläiset huulet näyttivät siltä, että niitä oli käytetty runsaasti yön mittaan. Nenästä äitini olisi sanonut, että se oli selvästikin italialainen, ja silmät olivat suuret ja tummat. Ruskeat hiukset olivat sotkuiset, ja suortuvat ulottuivat kynnärpäihin asti.

Kun katseemme kohtasivat, hänen hymynsä melkein sokaisi minut. ”Ole kiltti ja sano, että siitä riittää kahdelle.”

Murahdin myöntävästi ja käänsin hänelle selkäni.

Hän yritti jutustella kanssani, enkä ollut suoranaisesti tyly tai mitään vastaavaa, mutta pidin etäisyyttä ja käänsin kasvoni pois päin, kun vastailin hänelle lyhyesti. Niinpä hän hiljeni aika nopeasti. Yritin hyvittää käytökseni kaatamalla hänelle ensin kahvia. Laskin mukin pöytätasolle hänen ulottuvilleen. Sitten kaadoin äkkiä kahvia itsellenikin ja häivyin pikavauhtia paikalta.

Tyler ei ollut kertonut hänelle, kuka minä olin. Hän tiesi, että niin oli parasta, mutten voinut ottaa sitä riskiä, että Aly olisi katsellut kasvojani riittävän pitkään ryhtyäkseen pohtimaan, ketä minä muistutin. Olin liiaksi saman näköinen kuin kirottu isäni, ja hänestä oli vastikään julkaistu dokumentti Netflixissä. Minun tuurillani Aly olisi katsonut sen.

Koko kesä oli ollut rankka sen dokumentin takia enkä siksi ollut juurikaan poistunut asunnostamme. Aina kun isäkulta oli ollut uutisissa, joku pysäytti minut kadulla tai kaupassa ja sanoi: ”Onkohan kukaan koskaan sanonut sinulle, että sinä olet aivan saman näköinen kun yksi kaveri, josta luin jutun tässä yhtenä päivänä.” Tai tämä joku oli kuunnellut isästä podcastin. Tai nähnyt tositapahtumiin perustuvan rikossarjan jakson, jossa keskityttiin hänen moninaiisiin rikoksiinsa.

Dokumentin myötä kiinnostus yltyi uudestaan, ja minä olin tehnyt hartiavoimin töitä kuukausikaupalla estääkseni ihmisiä löytämästä itseäni tai äitiäni ja isäpuoltani. Kaikki halusivat haastattelun yksinoikeudella George Marshall Secliffin elossa olevilta perheenjäseniltä, ja joskus meidät yritettiin jäljittää jopa käyttämällä laittomia keinoja. Sen takia minä olin ryhtynyt hakkeriksi jo yläkoulussa. Halusin auttaa meitä kolmea katoamaan internetistä, ja olin opetellut kaiken mahdollisen pyrkiessäni toteuttamaan sen.

Ajan myötä taidoistani oli ollut hyötyä. Nykyisin tein töitä huippuluokan kyberturvallisuusyhtiölle. Kirjoitin koodia, joka esti muita hak-

kereita pääsemästä Yhdysvaltain 500 suurimman yrityksen koneille varastamaan niiden asiakkaiden rahat. Sain tehdä töitä kotoa käsin ja työaikani oli joustava, niin että minulle jäi aikaa paneutua muihin harrastuksiin.

Kuten herutuskuvien tekemiseen kaikille muille naamiroleikeistä innostuneille internetin käyttäjille.

En juurikaan käynyt treffeillä, ja syy oli sama kuin se, miksi pysytelin sisätiloissa. Vaikka minulla oli tummemmat hiukset kuin isällä ja tukkani oli lyhyempi kuin hänellä, me olimme lähestulkoon identtiset. Tilanne ei ollut niin paha silloin, kun olin nuorempi ja kasvoni olivat vielä lapsekkaat. Minut oli pelastanut se, että olin ollut hintelä kaveri. Nyt, kun olin kasvanut aikuisen mittoihin, ja olin lähes saman ikäinen kuin isä oli ollut jäädessään kiinni, näytin tasan tarkkaan samalta kuin hän pidätyskuvassaan.

Yksi ensimmäisistä kysymyksistä, jonka esitin treffisovelluksissa itselleni sopiviksi merkityille naisille, oli se, pitivätkö he true crimesta eli tosielämän rikostarinoista. Jos vastaus oli myönteinen, estin heidät ja siirryin seuraaviin. Kokeilin onneani ainoastaan niiden kanssa, jotka sanoivat inhoavansa kaikkia törkyjuttuja. Silloin harvoin kun tapasin naisia ja menin heidän kanssaan sänkyyn, juttu kesti enimmillään muutaman viikon. Lopetin suhteen aina, kun minusta alkoi tuntua, että he alkoivat tuntea jotakin minua kohtaan, tai heidän silmiinsä ilmestyi katse, joka paljasti, että he yrittivät keksiä mistä ihmeestä he tunsivat minut.

Nykyisin jopa peilit olivat ongelmallisia, koska en pystynyt katsomaan peiliin kuvittelematta omia kasvojani raivon vääristäminä, kun nyrkiniskuja sateli. Olin nähnyt muita dokumentteja väkivaltaisista miehistä ja olin aina ymmälläni, kun heidän perheenjäsenensä vanhoivat kirkkain silmin, ettei heillä ollut ollut harmainta aavistustakaan siitä, mitä heidän isänsä tai aviomiehensä tai setänsä oli puuhaillut vapaa-ajallaan.

Isäni oli helvetinmoinen hirviö eikä sitä käynyt kieltäminen. Hänen rikoksensa olivat pysyneet salassa niin pitkään vain siksi, että

hän valikoi kohteekseen syrjäytyneitä naisia, oli komea ja pystyi esittämään roolia taitavasti lyhyen aikaa. Eli juuri sen aikaa, että pystyi suostuttelemaan käyttämänsä seksityöntekijät astumaan kanssaan autoon.

Hyvin samaan tapaan kuin idolinsa Ted Bundy.

Asunomme yhteisissä tiloissa ainoa jäljellä oleva peili oli pikkuves-sassa, ja aina kun kävin siellä, painoin pääni alas välttääkseni katsomasta peiliin. Niin että kyllä, kasvoni olivat ongelma, joten siksi ajatus naamion käyttämisestä vetosi minuun. Asiasta oli tullut minulle pakkomielle jo vuosia sitten ja olin vihdoin viimein saanut syyn käyttää naamiota sen jälkeen, kun uutisvirtaani oli ilmestynyt juttu herutuskuvien kasvavasta suosioista. Niissä ihmiset käyttivät naamiota. Juttu oli ollut ylevä poh-tiva artikkeli trendin taustalla vaikuttavista psykologisista syistä, mutta sivuutin paskapuheet ja keskityin artikkeliin upotettuihin videoihin.

Ajatus iski kuin salama kirkkaalta taivaalta, kun totesin: *tuota minä voisin tehdä*. Sillä tavalla pystyisin vihdoin menemään sosiaaliseen mediaan, saisin esitellä vartaloani, jonka eteen olin nähnyt niin kovasti vaivaa, ja voisin tyydyttää jokaisen ihmisen inhimillisen halun olla yhteydessä muihin ihmisiin. Lisäksi olin harmikseni perinyt isältäni joitakin piirteitä, joista yksi oli ihailun tarve. Olin tukahduttanut sen lähes koko elämäni ajan, mutta viime aikoina terapeutini oli yrittänyt vakuuttaa minulle, että oli aivan normaalia tavoitella mainetta ja kun-niaa. Primitiiviset aivomme kaipasivat sitä, koska muinoin, kun vielä mätkimme toisiamme päähän mammutinluilla, suositut yksilöt saivat olla turvassa ja suojassa luolan sisätiloissa.

Kun olin päättänyt kerrankin sallia itseni antaa periksi haluilleni, tilasin verkosta korkeatasoisia videointilaitteita ja käytin tuntikausia uniikin naamion suunnitteluun. Valmistin sen 3D-tulostimella ja katselin aivan liian monta YouTube-videota videoiden tekemisestä ennen kuin edes perustin itselleni sosiaalisen median tilin.

Enkä kertonut asiasta kenellekään, en edes Tylerille, joka oli ollut paras ystäväni niin kauan kuin muistin.

”Äijä hei, sä oot tosi surkea tänään”, hän sanoi kun me molemmat kuolimme pelissä. Taas.

”Voi paska, anteeksi. Työt mielessä”, minä valehtelin.

Hän heitti peliohjaimensa sohvapöydälle tarpeettoman kovaa. ”Than sama. Mulle riittää. Täytyy mennä salille ennen kuin siellä alkaa ruuhka.”

Hän nousi sohvalta ja poistui huoneeseensa.

Tyler osasi olla mulkku ja hän oli ehdottomasti panomies, mutta hän oli myös ainoa ihminen, joka ei ollut hylännyt minua välittömästi silloin, kun isäni pidätettiin. Hän oli hyvä ystävä mäntin ulkokuorensa alla ja melkein liiankin lojaali. Oli ollut hänen ideansa muuttaa tähän kaupunkiin ja aloittaa alusta, kun väki yliopistossa oli hoksannut, kuka minä olen. Hän oli sanonut tarkalleen näin: ”Vitut niistä. Lähetään meneen.” Aluksi en uskonut, että hän oli tosissaan, mutta sitten uskoin, kun hän täytti siirtohakemukset koulun vaihtamista varten ja alkoi lähettää minulle listoja asunnoista kampuksen ulkopuolella.

Minä lopetin opiskelut sen sijaan, että olisin vaihtanut koulua hänen kanssaan. Minusta tuntui, että aikani koulussa oli tullut tiensä päähän siihen mennessä eikä yksikään opettaja pystynyt opettamaan minulle mitään uutta hakkeroinnista. Suoritin loput opintoni netissä ja opiskelin loputtomiin, kunnes olin mielestäni valmis siirtymään työmarkkinoille. Hain vain yhtä ainoaa työpaikkaa – jossa olin edelleen – hakkerioimalla itseni sisään valtavan mediatalon järjestelmiin ja näyttämällä nykyiselle työnantajalleni miten olin pystynyt ohittamaan heidän suojauksensa.

He maksoivat minulle jättiläismäisiä summia siitä, että pysyttelin askeleen edellä mahdollisia kyberuhkia. Rahat olivat riittäneet siihen, että ostin silmää räpäyttämättä markkinoiden kalleimman amatöörille sopivan kameran ja maksoin asuntomme vuokran kahdeksi vuodeksi etukäteen.

Kuulin, miten laatikko paiskattiin kiinni Tylerin huoneessa, ja se oli minulle merkki nousta sohvalta. Puhelimeni oli työpöydälläni ja sormiani jo syyhytti, sillä halusin saada sen käsiini. Minun täytyi ottaa esille Alyn lähettämä video ja katsoa, onnistuisinko löytämään hänet kommenttiosion kautta. Hänellä oli naamiofetissi. Tai hän oli vähintäänkin